

peins wakker wordt op het oogenblik, dat zijn geweer hem van den schouder glijdt en met een zwaren slag aan zijn voeten terecht komt. Even omkijken, of de onderofficier van de wacht het ook gehoord heeft, en als deze schijnbaar niets gemerkt heeft, spoedig de kim onderzocht, want hij heeft wel niet geslapen, dát zou hij morgen op vóorparade met een eed durven bezweren, maar het kon toch best zijn, dat er juist een licht in 't zicht was gekomen.

Het visscherslichtje aan het strand heeft zijn voorganger al aangepraaid, dit heeft hij bij de overgave van de consignes mee overgegeven, en verder is er niets te zien, de heele kim rond niet, of ja, toch, daar meent hij iets te zien; zeker, het is een licht, nog eens goed scherp gekeken, er blijft geen twijfel over, en door de reine nachtlucht klinkt het plotseling: „Stoomschip om de oost.”

„Stoomschip om de oost,” heeft de marinier geroepen en weg is alle rust; als met een tooverwoord heeft hij leven gebracht in die halfslapende gemeente; de roman verdwijnt spoorloos, de looplantaarn valt van 't bankje en de olievlek die ze op het blanke dek achterlaat zal morgen vroeg, als de eerste officier zijn morgenronde maakt, menigeen een standje bezorgen. De adelborst die van den schrik vrij onzacht tegen den gepantserden toren aankomt, ijlt met een binocle gewapend, de brug op, om van den schildwacht te hooren, waar het licht gezien is en dan zelf uit te maken, wat het voor een schip kan zijn. Gelukkig heeft hij te veel haast om de olievlek op te merken, waaraan nu dadelijk eenige matrozen met hun messen gaan zitten schrapen, uit vrees voor de gevolgen.

De adelborst, die op de brug onder het eerste witte licht ook de beide boordlichten heeft gezien, rapporteert aan zijn inmiddels ontwaakten chef, dat er een stoomschip recht op de „Koning,” van om de oost, aankomt en ontvangt dan van dezen order om het den overste mede te deelen en orders te vragen.

„Laat de barkas maar klaar maken, om te gaan hooren wat voor schip het is,” luidt het bevel.

Intusschen worden aan dek de beide roode lantaarns aangestoken en in gereedheid gebracht om de plaats van het „admiraalschip” aan te duiden, terwijl de adelborst het verder druk genoeg heeft met het laten waarschuwen van den officier en de verschillende menschen van de stoombarkas. Ongelukigerwijze zit alles onklaar en de onderofficier van de wacht die er voor moet zorgen, is juist even bij den kok een kop koffie gaan drinken, zoodat onze jonker nog eenige onvriendelijke woorden oploopt van den officier, die vindt dat de adelborst er maar zelf voor had moeten zorgen.

De wachtdoende stoker in de barkas brengt de schelle fluit in werking om de bemanning bijeen te roepen, welke na een minuut of vijf alle 18 present zijn.

In de longroom is in een der hutten ook leven gekomen: de officier die het commando over de barkas voert, is door den leerling uit zijn droomen